

КОЗАРКАТА И САМОДИВАТА

Златинка бѣше малко девойче. Баща нѣмаше. Живѣха съ майка си въ една полусрутена кѣщица и имахи на тоя свѣтъ само две козички. Съ тѣхъ се прехранваха. Макаръ и бедна, Златинка бѣше винаги весела. Отъ ранна пролѣтъ до късна есенъ тя пасѣше козичкитѣ си въ близката брѣзова гора. Всѣка сутринъ майка ѝ пѣхваше въ торбичката ѝ коматъ хлѣбъ и едно празно вретенце и ѝ порѣчваше да го напълни съ прежда. Златинка вземаше торбичката и трѣгваше, като пѣеше весело и подскачаше следъ козичкитѣ. Когато стигваха въ гората, козичкитѣ започваха сладко да си хрупкатъ, а тя сѣдаше подъ нѣкое дърво и почваше съ лѣвата рѣка да точи нишки, а съ дѣсната спущаше вретеното чакъ до земята. Въ сѣщото време тя пѣеше, та чакъ гората се люлѣеше. Когато слънцето се дигаше на пладне, Златинка оставаше вретенцето, повикваше козичкитѣ и имъ даваше по коричка хлѣбецъ, за да не бѣгатъ, а сама отиваше да си набере малко ягоди или други горски плодове — да не яде само сухъ хлѣбъ. Като се наобѣдваше, Златинка слагаше рѣце на кръста си и почваше да пѣе и да играе. Слънцето ѝ се усмихваше презъ мрежата на зеленитѣ клони, а козичкитѣ си мислѣха: „Каква весела пастирка си имаме!“ Следъ играта тя пакъ сѣдаше да преде и всѣка вечеръ отнасяше по едно пълно вретенце въ кѣщи.

Веднѣжъ, когато Златинка следъ сладкия обѣдъ започнала да пѣе и да играе, отъ невидѣлица предъ нея застанала хубава млада жена съ дълга бѣла риза, тънка като паяжина. Отъ главата до пояса ѝ се спущали златни разплетени кѣдри, на главата ѝ се виелъ вѣнецъ отъ горски цвѣтя. Златинка се уплашила.

— Златинке, обичашъ ли да играешъ? Усмивката на жената я окуражила, и тя отвърнала:

— О, да остане на мене, — цѣлъ день бихъ пѣла и играла!

— Ела тогава заедно да поиграемъ. Азъ ще те уча, — рекла жената и я хванала за рѣка.

Щомъ заиграли, надъ главитѣ имъ засвирила чудна музика: славеи, чучулиги, шиглици, косове и дроздове седѣли по брѣзовитѣ клончета и пѣели. Лицецо на Златинка горѣло, очичкитѣ ѝ свѣтѣли, тя забравила всичко друго и само гледала своята другарка, която се въртѣла край ней тъй леко, че даже тревичкитѣ не смачквала...

Изведнѣжъ хубавата жена ударила съ кракъ, музиката млъкнала, и тя се изгубила въ единъ мигъ тъй, както и дошла изъ невидѣлица. Златинка се огледала: слънцето залѣзвало задъ гората, толкова дълго били играли, а тя не усѣщала никаква умора. Изведнѣжъ тя си спомнила, че вретенцето ѝ лежи праздно на тревата. Подкарала козичкитѣ къмъ кѣщи и си мислѣла: „Мама днесъ нѣма да мотае преждата и нѣма да види празното вретенце, пакъ утре ще наваksamъ загубеното“.

Но на другия день станало сѣщото. Жената пакъ дошла по пладне и я поканила да играятъ.

— Не искамъ — рекла Златка. Не съмъ си допрела още вчерашната вълна.